

Sygn. akt X Ga 162/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział X Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Leszek Guza

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. P. (...)R.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z o.o. w G.

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 października 2014 r.,

sygn. akt VII GC 869/14

oddala apelację.

/-/ SSO Leszek Guza

Sygn. akt X Ga 162/15

UZASADNIENIE

Powód S. P.– (...) R., wniósł

o zasądzenie od pozwanej – Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwoty 2.741,19 złotych

z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem odsetek za nieterminową zapłatę oraz tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż uiszczyła już należność główną, natomiast co do kwoty 167,06 zł roszczenie powoda w tym zakresie jest nieuprawnione i ewidentnie bezzasadne.

W reakcji na pismo procesowe pozwanej powód potwierdził fakt uiszczenia należności głównie z wyjątkiem kwoty 167,06 zł i w zakresie spłaconej należności cofnął powództwo.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej

na rzecz powoda kwotę 167,06 zł, a w pozostałym zakresie umorzył postępowanie.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony zawarły umowę sprzedaży, w której pozwana zobowiązała się do zakupu surowca drzewnego zgodnie z harmonogramem ustalonym przez strony. Termin płatności został określony na 30 dni. Pozwana nie wywiązała się

z zawartej umowy poprzez fakt, iż nie realizowała w określonym terminie płatności

za otrzymany surowiec, w związku z czym powód wzywał pozwaną do uregulowania odsetek za nieterminową zapłatę wskazanych faktur. Następnie na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2013.403), powód tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności obciążył pozwanego kwotą 167,06 zł. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uregulował wymaganych należności, natomiast kwotę żądania z wyjątkiem 167,06 zł wpłacił po wytoczeniu powództwa.

Sąd Rejonowy uznał, że strony łączyła umowa sprzedaży drewna, z której postanowień pozwana wywiązała się z opóźnieniem, wskutek czego powód naliczył odsetki. Pozwany uiścił należność z tego tytułu po wniesieniu pozwu, powód cofnął pozew w tym zakresie, a więc należy traktować go, jako wygrywającego proces.

W apelacji pozwana zaskarżyła wyrok w całości zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez zastosowanie przepisów ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych i błędne uznanie, że: Skarb Państwa, jako właściciel lasów państwowych i sprzedawca pozyskiwanych z nich pożytków naturalnych jest przedsiębiorcą albo jednostką sektora finansów publicznych, względnie państwową jednostką organizacyjną nie posiadającą osobowości prawnej; sprzedaż pozwanej drewna jest transakcją handlową; powodowi przysługuje rekompensata tytułem rzekomych kosztów odzyskiwania należności w kwocie 167,06 zł.

Pozwana zarzuciła wyrokowi zawyżenie kosztów w pkt 4 i 5 wyroku.

Zarzuciła pozwana wyrokowi naruszenie przepisów postępowania poprzez nieprawidłowe uznanie, że: spełnienie świadczenia pieniężnego przez dłużnika w dacie wniesienia pozwu do Sądu lub w okresie między tą datą a dniem doręczenia odpisu pozwu pozwanemu jest równoznaczne z przegraniem sprawy i stanowi podstawę zasądzenia na rzecz powoda kosztów sądowych; stroną powodową jest nieistniejący byt – S. P.(...)R..

Pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrok Sądu Okręgowego został wydany na podstawie przepisu art. 385 § 1 k.p.c. w związku z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Apelacja pozwanej nie mogła odnieść zamierzonego przez nią skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji okazał się słuszny, odpowiada prawu i został wydany na podstawie gruntownie przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Na podstawie zgromadzonych dowodów Sąd I instancji właściwie ustalił stan faktyczny, wyciągając właściwe wnioski w zakresie stosunków prawnych łączących strony, bez przekraczania granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonych normą

art. 233 k.p.c.

Sąd I instancji właściwie zastosował obowiązujące przepisy prawa.

Odnosząc się do zarzutów apelacji Sąd Okręgowy uznał je za bezzasadne.

Podstawowym zarzutem apelacji okazał się zarzut zastosowania przez Sąd I instancji przepisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zarzut ten okazał się bezzasadny.

Jak słusznie wskazał Sąd I instancji w myśl przepisu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych przepisy wskazanej ustawy stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych. We wskazanym przepisie m.in. mowa o jednostkach sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, a także innych niż określone w pkt 1, państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej.

Należy wskazać także na obecną tendencję ustawodawcy do rozszerzania kręgu jednostek organizacyjnych nie mających osobowości prawnej, którym przyznana zostaje w określonym zakresie zdolność sądowa.

Ponadto Sąd Okręgowy zauważył, że Skarb Państwa jest osobą prawną, działającą w sferze cywilnoprawnej przez odpowiednie jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, którym przepisy szczególne określają zakres zadań wykonywanych w imieniu i na rzecz S. P. Jest to własna działalność S. P., wykonywana przez uprawnione do tego *statio fisci*. Zadania i przedmiot działalności S. P. wykonywanej w odniesieniu do lasów państwowych przez odpowiednie jednostki organizacyjne określają przepisy ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach. Zgodnie zaś z przepisami art. 4 ust. 1 oraz art. 32 tej ustawy, lasami stanowiącymi własność S. P. zarządza P. (...)nieposiadające osobowości prawnej, którego jednostki organizacyjne wymienione w ustawie reprezentują Skarb Państwa w stosunkach cywilnoprawnych, każda w zakresie swojej właściwości. W ramach sprawowanego zarządu L. P. prowadzą gospodarkę leśną oraz gospodarkę gruntami i innymi nieruchomościami oraz ruchomościami związanymi z gospodarką leśną (art. 4 ust. 3 ustawy z 1991 r.). Skarb Państwa reprezentowany przez odpowiednie jednostki organizacyjne L. P., w tym N., prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (por. np. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 582/10; uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91).

Powyższe uzasadnia przyjęcie stosowania ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, w tym przepisu art. 10 ust. 1 wskazanej ustawy, zgodnie z którym wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawach o roszczenia związane z działalnością państwowych jednostek organizacyjnych powołanych na podstawie ustawy o lasach stroną jest S. P., reprezentowany przez właściwą jednostkę organizacyjną wchodzącą w skład L. P., tj. D. (...), regionalne dyrekcje (...) (art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o lasach). Jednostki te są tzw. *stationes fisci*. W niniejszej sprawie roszczenie związane było z działalnością N. R.. N. tego N. jedynie kieruje nim, jako podstawową jednostką organizacyjną L. P. oraz reprezentuje S. P. w stosunkach cywilnoprawnych, w zakresie swojego działania (art. 35 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o lasach), w konsekwencji podejmuje czynności procesowe, jako organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie (art. 67 § 2 k.p.c.). Nie jest to wystarczające do traktowania go, jako *statio fisci*. Z tych też względów strona powodowa powinna być oznaczona, jako S. P. - N. R., a nie, jak błędnie wskazywała pozwana S. P. - N. (...) R. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego

w Białymstoku z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa 26/13).

Wbrew twierdzeniom pozwanej Sąd I instancji prawidłowo rozstrzygnął o kosztach procesu.

Powód już w pozwie podał kwotę pieniężną w wysokości 2.742 zł, której żądał, a więc to ta kwota, zgodnie z przepisem art. 19 § 1 k.p.c., stanowiła wartość przedmiotu sporu. Konsekwencją powyższego ustalenia było przyjęcie stawki wynagrodzenia adwokackiego, wskazanej w § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w kwocie 600 zł, oraz stawki opłaty sądowej od pozwu w kwocie 100 zł (art. 28 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), którą winna ponieść pozwana, jako przegrywająca sprawę.

Z przytoczonych względów apelację pozwanej, na podstawie art. 385 k.p.c., należało oddalić, jako bezzasadną.

SSO Leszek Guza